

תת"ע 6468/03/11 - מדינת ישראל נגד גבארה וסים

בית המשפט לתעבורה מחוז מרכז פתח תקווה

תת"ע 6468-03-11 מדינת ישראל נ' גבארה
תיק חיצוני: 51200692211

בפני	כבוד השופטת שירי שפר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	גבארה וסים

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר הנאשם ביום 28.05.2012.

הנאשם הורשע בהעדרו, בעבירה של נהיגה בשכרות מכוח סירובו ליתן דגימת אויר נשוף.

תחילה נדחה הדיון לבקשת בא כוח הנאשם. בהמשך נתבקשה דחיה נוספת ולאחריה ביקש בא כוח הנאשם להשתחרר מייצוג וציין כי הנאשם יודע על מועד הדיון. במועד הדיון הנדחה, לא התייצב הנאשם לדיון והורשע כאמור בהעדרו.

הוטלו על הנאשם בהעדרו עונשי פסילה בפועל בת 24 חודשים בניקוי 30 ימי פסילה מנהלית, פסילה מותנית וקנס.

לטענת הנאשם לא התייצב לדיון שכן לא ידע על קיומו. עוד טען כי יגרם לו עיוות דין שכן נגזר דינו בהעדרו והוטלה עליו ענישה חמורה הכוללת פסילה ארוכת שנים. בבקשה לא פורטו טענות הגנה לגוף האישום.

רישיון נהיגתו של הנאשם לא הופקד עד היום, חרף מצוות גזר הדין.

המאשימה התנגדה לבקשה לאור זימון הנאשם כדין לבית המשפט ולאור השיהוי הרב בהגשת בקשה זו - כ-10 שנים.

בעת הדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן שלא בנוכחות הנאשם, על בית המשפט לבחון אם מתקיים לפחות אחד משני התנאים שלהן:

האחד - סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש.

השני - אם יגרם למבקש עיוות דין, במידה ולא ינתן לו יומו.

עמוד 1

טעמים אלה אינם מצטברים. ראו דברי בית המשפט העליון ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל (2.10.03):

"יוצא שאם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שער של בית-המשפט בפניו, בית-המשפט ייעתר לבקשתו לביטול פסק דין גם אם אי התייצבות נבעה מרשלנות גרידא. אולם, אם לא קיים חשש כאמור, נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור, ידחה בית-המשפט את בקשתו..."

בחנתי את טענותיו של הנאשם:

בנוגע לטענה כי לא קיבל הזמנה לדיון - הנאשם קיבל את כתב האישום והזימון המקורי ופנה לעורך דין בבקשה שייצגו - וליתר דיוק - שני עורכי דין שונים. ראשית פנה לעו"ד גאבר ליוא אשר ביקש דחיה. שנית פנה לעו"ד חאזם פדילה אשר ביקש דחיה נוספת. לקראת הדיון השלישי - ביקש עו"ד פדילה לשחררו מייצוג הנאשם - וציין כי הנאשם יודע על מועד הדיון.

היה על הנאשם לשמור על קשר עם עורך דינו ולעקוב אחר התקדמות הטיפול בתיק. אם אכן לא ידע אודות מועד הדיון הנדחה - אין לו אלא להלין על עצמו. מדובר בנסיבה בלתי מוצדקת הנעוצה במחדלו שלו.

טענות הגנה לעניין עבירת השכרות לגופה לא נטענו בבקשה.

גם העונשים אשר הוטלו על הנאשם בגזר הדין אינם חמורים, אלא הולמים את מתחם הענישה בנסיבות המקרה וחובת פסילת המינימום הקבועה בחוק - שנתיים ימים.

יתרה מכך, הנאשם לא הפקיד רישיונו כמצוות גזר הדין. עובדה זו מלמדת כי הן הוראות החוק והן החלטות בית המשפט אינן נר לרגליו.

עוד יש ליתן הדעת לשיהוי הניכר בהגשת בקשה זו - כ-10 שנים לאחר מתן גזר הדין. הנאשם לא הסביר מדוע הגיש בקשה זו רק כעת וכיצד ומתי נודע לו על פסק הדין אשר ניתן בהעדרו. אציין כי בתיק זה יפוי כוח מאת עו"ד שלישי (עבד סמארה) - מחודש 05/20 - משמע לכל הפחות במועד זה ידע הנאשם על פסק הדין ואולם חלפו עוד כשנתיים ימים בטרם הוגשה הבקשה שבפני.

בית המשפט מחויב ליתן ביטוי לעקרון סופיות הדיון ולא להשתמש בסמכותו לביטול פסק דין כדבר בשגרה.

ראו בעניין זה ע"פ (באר שבע) 4252/07 נאווה משיח נ' מדינת ישראל (5.11.07):

"לא אחת נאמר על ידי בתי המשפט כי ערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות של הציבור. [ראה דברי כב' הש' שמגר בבר"ע 418/85 פרץ רוקשטיין נ. מ"י פד"י ל"ט(3) 279]. על הציבור לדעת כי פתיחת בית המשפט עומדת בפניו כזכות מהותית, אולם זכות זו כפופה לפרוצדורה וזמנים בהם חייב הציבור לעמוד. עמידה בלוחות זמנים יש בה כדי לקדם את הסדר הציבורי, יעילות עבודתו של בית המשפט לרבות עשיית הצדק כלפי כלל הציבור. אי עמידה בזמנים, ולאחריה ביטול של פסקי דין של מתדיינים שלא התייצבו במועד אליו הוזמנו, תביא לסחבת ועומסים מיותרים בניהול התיקים, באופן המכביד לא רק על בתי המשפט כי אם גם על כלל הציבור הממתין ליומו בבית המשפט".

לאור האמור, משלא שוכנעתי כי היתה סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם לדיון ומשלא שוכנעתי כי יגרם לנאשם עיוות דין במידה ולא ינתן לו יומו, לאור השיהוי הניכר ומשמצאתי כי בנסיבות העניין גובר האינטרס הציבורי המחייב את סופיות הדיון על פני נסיבותיו האישיות של המבקש, לא מצאתי הצדקה להעתר לבקשה.

הבקשה נדחית.

המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ד סיוון תשפ"ב, 13 יוני 2022, בהעדר הצדדים.